

Bangladeş Cemaati İslami Lideri MEVLANA MUTİURRAHMAN NİZAMİ dün akşam (10.05.2016) 21: 30 idam şehid edildi.

İdamına saatler kala Nizami'nin yazdığı mektup;

BEN GİDİYORUM...

Doğduğumda nikâhlandığım ve son nefes diye zaman tayin ettiğim buluşmaya gidiyorum. Korkmuyorum. Ardımda pişmanlıklarım var ama üzgün değilim. Kırgınım. Sözünü unutanlara, kardeşinin elini tutmayanlara, düşeni kaldırmayanlara, Allah için gözyaşlarını sakınanlara, resimlerimizi “layk” için kullanıp gördüklerini yaşanmamış kabul edenlere, zalimin yanında durup mazluma timsah gözyaşları dökenlere, kıyama kalkmayı kolay zannedip elindekini muhafaza etmek için bahane satanlara, alanlara kırgınım. Bu kırgınlıkla kavuşacağım Rabbime. Söyleyeceğim bunları.

Vuslat bu. Nerede buluşacağı belli olmuyor insanın. Bazen 14 yaşındaki bir kızı Kudüs'te pazarda buluyor. Kafasına sıkılan bir kurşunla göçüyor. Elbisesine bulaşıyor kan. Huzura çıkmadan önce melekler yıkıyor onu.

“Senin kardeşin benim. Bu katillerle niye anlaşıyorsun?” diyemiyor.

Bazen vuslatına yürümen gerekiyor. Seni evinde bulsun istediğin buluşma için önce evinden ayrılman gerekebiliyor. Sonu görünmeyen bir yolu merakla yürümen gerekiyor. Yol bitip de deniz başlayınca acı acı yutkunmak serbest suya atlamadan önce. Bir kıyıya varıyor elbet denizin sonu. Kıyıya ya canlı varıyorsun ya da cansız vuruyorsun.

“Benim evim sizin hesaplarınızdan daha anlamlıydı. Hırsınızdan büyüktü odalarımız. Niye yaktınız çocuklarımızın gözlerimizin önünde büyüyecekleri resimleri? Mutlu musunuz şimdi?” diyemiyorsun...

Bazen evinde de buluyor seni. Dumanlar yükselmeye başlıyor birden. Zaten taş binada oturmasına izin verilmeyenlerin çabuk tutuşan evlerine ateş sıçıyor. Bütün seslerin gökyüzünde toplandığını düşünürseniz günü her saati bir “ah” asılır Arakan'dan o gökyüzüne. Çocuklar ölür. Çıplak ayakları ve toza bulanmış yüzlerine bakmayın. Tertemiz gider onlar. Kadınlar ölür. Adamlar ölür. Yanarak ölür, kahırla ölürler. Cennet meyvesi pahalıdır. Kalp, asıl sahibine dönene kadar acır insan. Sonrası umman, kevser, Peygamber (s.a.v)!

“Müslümanlar etle tırnak gibi midir gerçekten? Sökülüyor tırnaklarımız. Etiniz acımıyor mu?” diyemezler...

Ahzab suresinde övülen adam ve kadınlardan çok anlatabilirim size. Sizin üzüldükleriniz için son diye yazılan haberlerin “son” olduğunu mu zannediyorsunuz? Acıyı onlar çekiyor da size pay düşmeyecek mi zannediyorsunuz? Daha ilkokulda öğretmene şikâyet edilmekten korkanlar! Sizi Allah’a şikâyet etmeye gidiyoruz. Her yaptığınızı, her yapmadığınızı, her söylediğinizi, her sustuğunuzu, her gördüğünüzü, her gözünüzü kapadığınızı, her oturuşunuzu, her kalkmayışınızı bir bir not aldım. Her şeyi anlatacağım.

Ben gidiyorum...

Ardımda bir fikir kalsın istiyorum. Zorla karşılaşınca ölüm korkusundan istikametini şaşırانlarla biz ölümden aynı şeyi anlamıyoruz. Bu bir imtihandı. Kolay olacağını söylemedi kimse. Sancısız olacağını, bedelsiz olacağını. Bu yola baş koymak, sonunda gerekirse bu uğurda o baştan vazgeçmek demektir. Bizim için karar aldıklarını zanneden ahmaklar var. Bu karar ancak göklerde alınmış olabilir. Siz kimsiniz ki..!

Kulunu razı etmek için Yaratıcıyı üzecek değiliz!

Ben gidiyorum...

Benden önce giden arkadaşlarımın yanına, Rasullullah’ın yanına. Siz kalacaksınız. Kimin doğru olduğu benim gittiğim yerde çıkacak ortaya...

Ben gidiyorum...

Çeki düzen verin kendinize. Sıranın size de geleceğini unutmayın. Şehadetin şehid gibi yaşayanlara nasip olacağını, Allah’tan başkasına kul olunmayacağını hatırlayın her daim.

Ben gidiyorum...

İbret alın bu yolculuktan. Bir araya geldiklerinde sadece aynı anda ayaklarını yere vursalar dünyayı sallayacak kalabalıktaki sizler, kardeşlerim. Sizin gözünüzün önünde yürüyeceğim ipe. Korku görmeyeceksiniz. Endişe sezmeyeceksiniz. Öfkemi de beraberimde götüreceğim.

Ben gidiyorum...

Dilerim bu gidiş size kim olduğunuzu hatırlatsın. Mazlumlar için ayağa kalkmanın bir yolunu bulmanızı sağlasın. İpler adedince baş istense, ama deseler ki bu bedel kıyam içindir, az kalır giden başlar! Boşuna terk etmez canımız bedenimizi. Mükâfatını O’ndan biliriz. Kalanlara ibret olmadığı üzer bizi...

Size son sözlerim şudur;

“Her zaman batılın, zulmün ve haksızlığın karşısında ilmi mücadeleye devam edeceksiniz. Bir mümin asla Allah’tan ümidini kesmez. Hayatınızın sonuna kadar Allah yolunda bir gaye ile görevinizi sürdüreceksiniz. Batılın tüm tuzaklarına ilim yoluyla cevap vereceksiniz. Kadınlarımızın yetiştirilmesine ve ahlâk yoluna önem vereceksiniz. Cemaat-i İslami’de asla bir lider

problemi yaşanmayacaktır. Durum ne kadar kötü olursa, o kadar iyi ve kaliteli liderler yetişecektir. Ben yaşlandım. Rabbim her an canımı alabilir. Ben şehit olarak Allah'ın huzuruna gitmek istiyorum. Benim şehadetim ile beraber değişim başlayacaktır. Halkım ve dünya Müslümanlarından dua istiyorum. Eğer dünyada bir daha görüşemezsek, cennette görüşeceğimizi ümit ediyorum inşallah."

Motiur Rahman Nizami. Hayatınızın sonuna kadar Allah yolunda bir gaye ile görevinizi sürdüreceksiniz. Batılın tüm tuzaklarına ilim yoluyla cevap vereceksiniz. Kadınlarımızın yetiştirilmesine ve ahlâk yoluna önem vereceksiniz. Cemaat-i İslami'de asla bir lider problemi yaşanmayacaktır. Durum ne kadar kötü olursa, o kadar iyi ve kaliteli liderler yetişecektir. Ben yaşlandım. Rabbim her an canımı alabilir. Ben şehit olarak Allah'ın huzuruna gitmek istiyorum. Benim şehadetim ile beraber değişim başlayacaktır. Halkım ve dünya Müslümanlarından dua istiyorum. Eğer dünyada bir daha görüşemezsek, cennette görüşeceğimizi ümit ediyorum inşallah."

Motiur Rahman Nizami